

H. J.
BORNE MISZA

NEAMÉ
PREŽÍVANIE II.

VEČNÁ LOŽ

H. J.
BORNE MISZA

NE MĚ
PREŽÍVÁNIE II.

VEČNÁ LOŽ

Autor: © H. J. Bornemisza
Korektor: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Ilustrácie: © H. J. Bornemisza
Rok vydania: 2025

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-570-7038-2

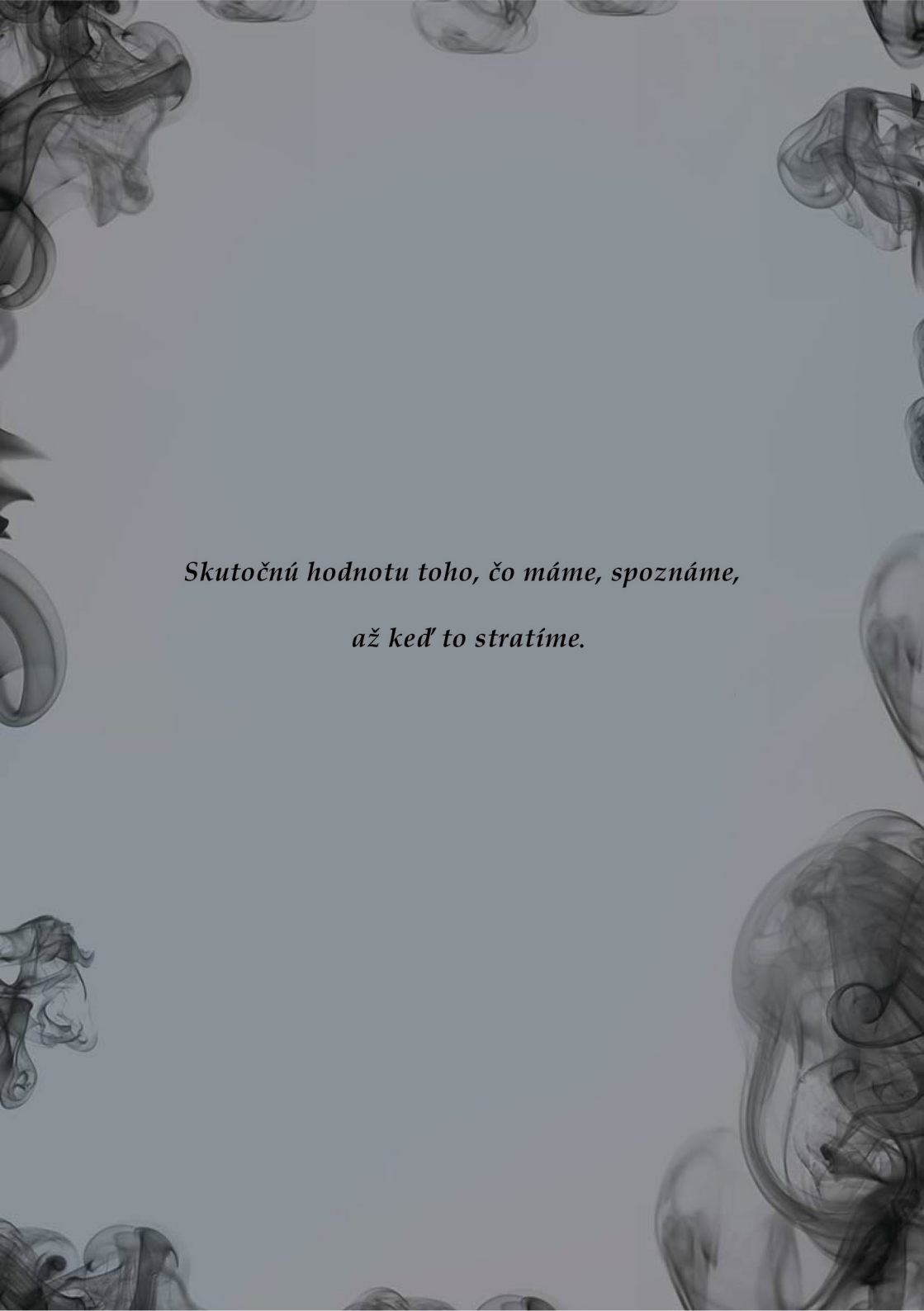
www.hjbornemisza.sk
www.facebook.com/h.j.bornemisza
www.instagram.com/h.j.bornemisza

KNIHA DRUHÁ

VEČNÁ LOŽ

*Skutočnú hodnotu toho, čo máme, spoznáme,
až keď to stratíme.*

ZÁKLADNÉ PRINCÍPY A PRVKY SVETA

CLONA

Clona je ako závoj, ktorý prekrýva ľudský zrak a skresľuje ich videnie sveta. Kvôli nej nerozlišujú iné bytosti – považujú ich za obyčajných ľudí.

Clona môže prirodzene praskať, ak je človek opakovane vystavený nevysvetliteľným alebo traumatickým udalostiam. Vtedy sa mu svet miestami zdá iný, než v skutočnosti je. Väčšina takýchto jedincov však túto premenu nezvládne a postupne sa zblázni.

K úplnému rozpadu Clony dochádza len výnimočne – spravidla pod vplyvom silného šoku či hrôzy. Takých, ktorí prežijú jej násilný rozpad, je len hŕstka. Existujú však jedinci v iných rasách, ktorí dokážu Clonu odstrániť bezbolestne a bezpečne.

PODIEL

Každá bytosť sa rodí s istým podielom dobra a zla – svetla a temnoty. Tento pomer nie je rovnaký pre všetkých. V niekom prevláda svetlo, v inom temnota.

Podiel však neurčuje, aká bytosť skutočne je. Nejde o osud, ale o predpoklad. Rozhodujúcimi faktormi, ktoré určujú skutočné vnútorné smerovanie jedinca, sú jeho činy, sebaovládanie a slobodná vôľa. Podiel teda odhaľuje skôr podvedomé sklony, slabiny či zraniteľnosť – neurčuje definitívny charakter.

VYVÁŽENÝ

Vyvážený je ten, kto sa narodil s dokonale vyrovnaným podielom svetla a temnoty. Medzi rasami kolujú povery, že takýto pomer je výsledkom skutkov z predchádzajúceho života – karmického zostatku dobra a zla.

Vyvážení sú výnimoční, zriedkaví a nepredvídateľní. Neprikláňajú sa prirodzene k žiadnej strane. Dokážu stáť medzi týmito dvoma pólmi, majú preto najlepšie predpoklady stať sa zvedom.

MOCENSKÉ A RASOVÉ ŠTRUKTÚRY

Čarodejníci – transformujú energiu, ale čerpajú ju iba zo svojich vlastných zásob. Sú výbušní a nestáli. Najvyšším orgánom celej rasy je Zväzok – tvoria ho predstavitelia piatich najsilnejších čarodejníckych rodov – Kruon z rodu Vorohyvar, Semara z rodu Amboadir, Vriador z rodu Gylarman, Vesna z rodu Serfala, Xnyler z rodu Halainty. Zväzok nerozhoduje v prospech jednotlivých rodov, ale rasy ako celku.

Elfovia – energiu nemenia, len smerujú. Čerpajú ju z vnútorných zásob aj z vonkajších živých zdrojov. Prejavom ich sily je sebakontrola. Najdôležitejšou predstaviteľkou rasy je Juhnin, ktorá sa volí každých päťsto rokov spomedzi zástupcov vládnučích rodín a najskôr musí prejsť skúškou.

Chulaksy – prastaré odpudzujúce bytosti so schopnosťou meniť svoju podobu. Dokážu odčerpávať životnú energiu z iných tvorov, no toto spojenie dokážu naviazať so svojou obeťou len prostredníctvom strachu, obáv a nešťastia.

Takmer vyhynutá rasa, každá chulaksa žije na vlastnom území, pod jednotné velenie ich zhromaždil až Maleon.

Monidinovia – okrídlené bytosti s dvoma podobami, ktoré menia podľa dňa a noci tak, aby splynuli s oblohou. Ich najsilnejšou stránkou je energetický štít, ktorý je ich prirodzenou súčasťou, nevytvárajú si ho tak ako iné rasy.

Žijú v krdľoch na štítoch hôr, nezapájajú sa do vojen ani sporov iných rás.

Mermáry – rasa obývajúca moria, jazerá a rieky. Obľubujú ľudí ako potravu. Ich zuby, pazúry a chvost obsahujú jed, ktorý otrávi vnútornú energiu protivníka.

Žijú v húfoch, ktoré vedie najsilnejšia z mermár. Preferujú izoláciu, ťažko sa získavajú ako spojenci.

Trpaslíci – žijú v podzemí, kde si budujú mestá pripomínajúce labyrinty. Fyzicky najmocnejšia rasa, energia bez cieľeného sústredenia posilňuje každú časť ich tela. Výrobcovia najlepších zbraní a zbroje.

Budujú si nezávislé kráľovstvá a považujú sa za najrozumnejšiu zo všetkých rás.

STRANA TEMNOTY - TAROS

Vládca: Maleon

Taros je najorganizovanejšie zo šiestich temných území (Charen, Lunol, Defgil, Munaj a Sobwyr). Pod Maleonom slúži šesť veliteľov:

Molach – trpaslík ovládajúci démonov Gorlackov.

Gaethor – čarodejník, vodca Cechu čarodejníkov Tarosu.

Damarion – elf, ovládajúci démonov Mŕtveho lesa.

Faraina – chulaksa, dohliada na Močiare duchov.

Sfchzma – mermára vedúca húf Dunivých brál, vďaka Druonovi sa spojila s Tarosom.

Farug – monidin, jeho krdeľ obýva dymiace hory Tarosu

PREHĽAD HLAVNÝCH POSTÁV

Daria (Arlen) – druhorodená dcéra, nechcené dieťa, jej matka zomrela pri pôrode. Otec ju bil, jej jedinou oporou bol brat Reynard. Keď ju uväznili a znásilnili, odišla z domu svojich opatrovníkov. Našla si prácu u Hlavného krájača a snažila sa zistiť, čo sa stalo s jej bratom. Neskôr ju odviekli do elfského tábora, pretože sa narodila ako vyvážená. Tam jej odstránili clonu a trénovali ju ako zveda. Zamilovala sa do Zaeona, ale ich vzťah nemá budúcnosť. Podstupuje kruté fyzické aj psychické skúšky, učí sa, ako sa stať tou najhoršou verziou seba samej. Pri poslednej skúške ju elfovia otrávia, aby predstierali jej smrť. Následne pôsobí ako zved v Avalire.

Druon – syn Vanie z rodu Vulla a Ragerna z rodu Vorohyvar. Ešte ako dieťa bol po smrti rodičov odsúdený na vyhnanstvo. Chvilu žil medzi ľuďmi, následne ušiel do Tarosu, kde ho našiel Maleon. Neskôr ho vyhľadal jeho strýko Kruon a trénoval ho ako zveda pre stranu svetla. Druon vybudoval Avalir, aby v ňom našiel svoj domov. Zamiloval sa do čarodejnice Liany, ktorú však napokon sám zabil. Odvtedy vládne Avaliru za pomoci Ignie, ktorú vyhlasuje za svoju sestru. Hoci sa z neho stala Maleonova pravá ruka, neustále súperí o moc a vplyv so šiestimi veliteľmi Tarosu. Postupne spochybňuje zmysel svojej misie a preruší kontakty s Kruonom. Pracuje na vlastných plánoch, využíva bytosti okolo seba, aby dosiahol vlastné

ciele. V časti Tarosu (Milanthos) ukrýva Simeta, miešanca, ktorý ovláda škriatkov a prostredníctvom nich zbiera pre Druona informácie. Okrem iného Druon dozerá na proces párenia ľudských žien a démonov v pevnosti Uvbar, ktorým Maleon poveril trpaslíkov.

Zaeon – označovaný ako bastard. Miešanec elfa a čarodejnice, syn Doreona (Maleona), vládcu Tarosu, a Narly z rodu Vulla. Jeho narodením bol porušený Zákon nemiešania krvi, následkom čoho sa rozpadla spolupráca jednotlivých rás. Jeho strýko Gedeon ho vychoval ako zbraň. Bojuje za elfov, vždy v prvej línii, pripravený zomrieť. Po rokoch vojen a bitiek sa z neho po rozhodnutí Juhnin stal Ajsot Tasak, hľadač vyvážených, neskôr spojka zvedov v kráľovstve Azalor. V Nartire nachádza Arlen a odvedie ju do elfského tábora, kde sa podieľa na jej fyzickom výcviku. Spoznáva Soran, pomáha jej a tá ho na oplátku učí využívať čarodejnícke sily, ktoré zdedil po matke. Nakoniec odchádza z tábora, aby odlákal Degora, lovca Tarosu, ktorý sa ho snaží už roky nájsť. Akonáhle ho zabije, cesty sa mu skrížia s čarodejníkom Rutherfordom, s ktorým odchádza na Porid Aval – ostrov, kde kedysi žil rod jeho matky. Krvnou prisahou, ktorú mu dala Soran, prinúti Rutherforda, aby ho naučil čarovať. Postupne spoznáva pravdu o svojom pôvode a objavuje v sebe nové schopnosti. Snaží sa ich ovládať, s čím mu pomáha aj monidin Firansel. Spolu unesú Igniu, aby im pomohla dostať sa do Avaliru.

Soran – dcéra Semary z rodu Amboadir, najmladšia z troch súrodencov (sestra Niana, brat Eloan). V mladosti ušla z Dranokijjana, aby sa vyhla zväzku s Kruonovým synom, s Rayaldom z rodu Vorohyvar. Žila medzi ľuďmi, až kým ju Zväzok nepoveril úlohou spolupracovať s elfami na trénoch vyvázenej. V elfskom tábore trénuje Dariu a sna-

ží sa pochopiť, prečo ju tam Zväzok poslal. Pri cvičnom súboji so Zaeonom odhalí svoj dar vidieť čas – minulosť, prítomnosť aj budúcnosť. Stáva sa z nej Jereana. Vidiny ju postupne pohlcujú, stráca schopnosť rozlišovať časové vrstvy. Z jej daru sa stáva skutočné prekliatie a v snahe naučiť sa ho ovládať, využíva zápisník, ktorý jej zanechala Haula. Soran sa vydáva do sveta a skrýva sa pred Zväzkom. Nakoniec sa jej cesta skríži s čarodejníckymi dvojčkami Arkulom a Elukrou. Teda s Haulinými vnúčatami. Po ceste na nich zaútočí bytosť, ktorej pôvod im zostáva neznámy a ktorá sa pokúsi Soran zabiť. Všetci traja uniknú do púšte, kde sa k nim pridá aj Soranin prisľúbený, Rayald z rodu Vorohyvar.

Reynard – prvorodený syn, matka umrela pri pôrode jeho sestry Arlen. Snažil sa svojmu despotickému otcovi zabrániť v tom, aby ubližoval jeho sestre. Po otcovej smrti sa z nich stávajú siroty. Reynard sa stará o sestru a snaží sa ju za každú cenu udržať nažive. Neskôr sa ich ujme bezdetný pár a Reynard si nájde prácu v bani. Po vypuknutí Veľkej vojny je zaslepený príbehmi o hrdinstve a s vidinou slávy a dobrého žoldu dobrovoľne narukuje. Na začiatku vojny stráca clonu, učí sa, ako prežiť vo svete, v ktorom sa ocitol. Roky strávi bojmi, ktoré ho postupne zmenia. Na konci vojny sa ocitá v Avalire, kde bojuje za Druona. Získava slávu, šľachtický titul aj majetky. Vnútorne je však zničený a Avalir opúšťa. Roky sa potuluje, snaží sa napraviť svoj život a neskôr nájde svoju sestru. (Viac o jeho živote nájdete v knihe Skrytá válka.)

Flochan – elf, druhorodený syn pochádzajúci z jednej z vládnučích rodín, tzv. Sogilinov. Po vzore staršieho brata sa rozhodne stať zvedom a nastúpi do výcvikového tábora. Tam stretáva Dariu, no ako človekom ňou opovrhne. Otrávi ju a zo Zaeona si tak urobí mocného

nepriateľa. K Darii si postupne buduje rešpekt, obdivuje silu jej vôle a odhodlanie. Po smrti svojho brata Famalona sa mení. Nachádza v sebe pokoru, no čoraz viac si uvedomuje, že nemá predpoklady na to, aby sa z neho stal zved. Len čo tábor opustí vyvážená, chystá sa z neho utiecť aj on, no vtedy tábor prepadnú prívrženci Tarosu a všetkých vyzabíjajú. Prežije len Flochan, ktorý následne zistí, že Maleon je v skutočnosti Zaeonov otec. Poneviera sa medzi ľuďmi a nevie, čo má robiť. Napokon sa ho ujme dvojica elfov, tzv. vyhnanecov, ktorí žijú v ľudskej komunite. Pomôžu mu nájsť Zaeona, ktorý ho zoberie so sebou na Porid Aval. Tam sa snaží bastardovi dokázať svoju užitočnosť a učiť sa od neho. Potajomky a za pomoci mermáry ujde na Halendir Akhbor, Hmlistý poloostrov, sídlo Katedrály spomienok, aby zistil, čo Juhnín tají pred Zaeonom.

FLOCHAN

Prešli štyri dni, odkedy som sa prebral. Štyri dni, ktoré som strávil zbytočnými úvahami o svojej ďalšej chybe. *Koľko ich v živote ešte musím urobiť?* pýtal som sa v duchu. Jedinou odpoveďou mi bola spomienka na Rutherfordove slová. *Zlé rozhodnutia patria k tvojmu veku ako vtáky k oblohe. Budú ich ešte celé krdle.* Márne som dumal nad tým, aké veľké krdle mal čarodejník asi na mysli.

Bola chyba poprosiť o pomoc Kerindreu, princeznú trpasličieho kráľovstva na Porid Aval. Bola chyba zatiahnuť do toho Frsziphu, jednu z mladších mermár. Bola chyba odplaviť sa na člne, ktorý ťahal Sakrut. Najväčšia chyba bola, že som z toho ostrova vôbec odišiel. Mal som len čakať. To bola tá najjednoduchšia a zároveň najzložitejšia činnosť.

Ktovie, čo sa teraz deje na ostrove.

Zaeon, Firansel aj Rutherford sa už dozaista vrátili z lovu na čarodejnicu Tarosu. Možno nie všetci, niekto predsa len mohol umrieť. Ale bol som si istý, že bastard to nebol. Ten určite prežil a teraz si v duchu nadáva za to, že ma zobral so sebou a nezabil ma rovno v Renske, v tom malom meste, kde ma pred niekoľkými mesiacmi našiel.

„Doriti,“ šepol som do prázdnoty. Sedel som na udu-panej zemi a steny okolo mňa tvorili hrubočizné korene mohutných a starých stromov. Do cely neprenikalo žiadne vonkajšie svetlo, ale stráže mi raz za čas priniesli svetlo luny a vymenili ho za nové, vždy keď predošlé začalo pohasínať. Podľa toho som vedel, ako dlho tam som. Zvyčajne nevydržalo svietiť dlhšie než osem hodín.

Pozrel som sa do rohu na malý lampáš, ktorého chladný biely svit pomaly vyhasínal. *Onedlho mi prinesú nové,* pomyslel som si. A nemýlil som sa. Čoskoro som začul

kroky, ktoré sa blížili k dverám mojej cely. Na chvíľu zastali, začul som slabý šepot, ale slovám som nerozumel.

Keď sa dvere na cele otvorili, zbadal som dvojicu elfov. Jeden z nich bol starší, na tvári mal pokrivený úškrn, ktorý na nej zotrval po celý čas, čo ma vypočúval. A začal s tým hneď, ako ma chytili. Bol to dlhý výsluch, ale zaobišiel sa bez toho, aby som utrpel akékoľvek zranenia. Vedel som, prečo je to tak. Bol som elf, ktorý stál na strane svetla. Nespáchal som žiadny zločin, o ktorom by vedeli, a mojím jediným previnením bolo, že netušili, kto som a prečo som tam prišiel. A tak zatiaľ vyčkávali a volili jemnejšie metódy. Otázka znela, dokedy to tak zostane.

Druhý nemohol mať viac ako tristo rokov. Bol to ten holohlavec, ktorý ma omráčil pri príchode na Halendir Akbor, Hmlistú vysočinu. Polostrov na severe kontinentu bol sídlom Juhnin aj Katedrály spomienok.

„Kohože to sem prišiel hľadať?“ spýtal sa holohlavec staršieho elfa, hoci sa pozeral na mňa.

„Vogona. Má to byť niekto z Nimd Nagnin.“

„Nielen tak niekto. Je to ten mladý, ktorý má nahradiť Cerkona,“ upresnil mu holohlavec a mne bolo jasné, že prekvapenie na starcovej tvári je len hrané.

„Tak to bude trochu zložitejšie. Zrejme tak skoro neodídeš. Čo keby si nám to uľahčil a konečne nám povedal, kto si? Zved nie si,“ povedal starší.

„Si si tým istý?“ predstieral som znudenie presne tak ako on svoj údiv.

„Áno. Tí na seba nepýtajú toľko pozornosti a zvolia si nenápadnejší spôsob, ako sem prísť. Zväčša chvíľu trvá, kým ich odhalíme. Nech už si teda ktokoľvek, isté je len to, že si chumaj.“

„Máš pravdu. To som. Ale to aj vy, keďže ste stále neprišli na to, kto vlastne som. Svoje meno poviem len

Vogonovi. Prišiel som za ním a s nikým iným sa rozprávať nebudem.“

„Ani s Juhnin?“ spýtal sa holohlavec.

„Je tu? Pochybujem. A všetci vieme, že ak by sa so mnou chcela rozprávať, len ťažko by som mohol odmietnuť. Toľko k slobode našej rasy.“

Zotrval som v sede a pozoroval, ako sa nado mnou týčia. Kým starec mal pokojný postoj a v tvári pobavený výraz, holohlavec pôsobil nepriateľsky a bolo jasné, čo by mi rád urobil. Iste by som bol potom o niekoľko zubov chudobnejší.

„Počkám na Vogona.“

„Tak to si tu počkáš ešte poriadne dlho. Následníci Ôsmich sú poriadne zaneprázdnení. Neviem, ako skoro sa mu podarí uvoľniť. A či bude vôbec ochotný sa s tebou rozprávať.“

„Vogon sa má stať jedným z achtulinov? Ale veď je ešte mladý,“ poznamenal som neveriacky.

Osmička, ako sme nazývali achtulinov, tvorila najvyššie postavených členov Katedrály spomienok. Achtulini obklopovali Juhnin a jeden z nich ju sprevádzal takmer na každom kroku. No Osmičku vždy tvorili starci. Vždy.

„Ako som už povedal. Má nahradiť Cerkona.“

Vogon. Malý, chudý, špinavý niktoš Vogon. Jeden z Ôsmich. Za ten čas, čo sme sa nevideli, sa naše postavenie poriadne zmenilo. Zo mňa, syna vládnucej rodiny, sa stal utečenec a odpadlík. A zo syna utešovateľky, ktorý ani netušil, kto je jeho otec, sa stane jeden z achtulinov. Navyše v takom mladom veku.

Pošúchal som si tvár, ktorá ma neprijemne svrbela. Bol som špinavý, spotený a dolepený. Vyzeral som ako troska, ktorou som šťastí aj bol. A predsa som sa cítil viac sám sebou než v časoch, keď som si užíval všetko pohodlie domova.

„Tak teda?“ spýtal sa znovu holohlavec.

„Počkám,“ povedal som odhodlane.

Dvere na mojej cele sa bez ďalších slov zatvorili. A zostali zatvorené niekoľko nasledujúcich dní.

Keď sa znovu otvorili, stáli v nich tí istí elfovia. Ale tentokrát neboli sami. Medzi nimi sa týčila postava v slovinovom rúchu, s tvárou zahalenou širokou kapucňou. Nepostavil som sa. Čakal som, kým niekto z nich prehovorí ako prvý. Tentoraz však mlčali aj oni. Starec sa neuškrňal a holohlavec striehol ešte o čosi pozornejšie než predtým.

Postava vošla dnu a zastavila sa dva kroky odo mňa. Nebezpečne blízko. S ľahkosťou by som mohol zaútočiť. Mohol, ale neurobil som to. Namiesto toho som sedel a čakal.

Postava si zložila kapucňu a odhalila mi svoju tvár.

Vogon, pomyslel som si prekvapene. Bol to on a zároveň niekto celkom iný. Oproti mne nestálo vyziabnuté chlapča, ktoré som si pamätal. Hoci bol odo mňa o trinásť rokov mladší, vyzeral aspoň na dvestodvadsať. Vyrástol a zmohutnel spôsobom, aký som videl len u elfov intenzívne trénujúcich za vojakov alebo zvedov. Vogon však nebol ani jedno z toho. Mal sa stať niekým iným, niekým omnoho dôležitejším.

„Agoston?“ vyslovil ticho po chvíli mlčania. Zdalo sa, že je prekvapený ešte viac než ja.

„Prepáč mi to, Vogon. Odpusť mi,“ šepol som a uvedomil si, ako veľmi som mu to chcel skutočne povedať. A nielen jemu. Bolo mnoho takých, ktorí si to odo mňa zaslúžili počuť. Primnoho.

„Čo sa ti stalo?“ spýtal sa a čupol si ku mne. Holohlavec sa k nemu okamžite vrhol, no Vogon ho zastavil zodvihnutím dlane.

„Ale, pane, nemôžete sa k väzňovi až tak približovať.“

„Nie je to žiadny väzeň. Je to následník jednej z vlád-nucich rodín,“ povedal bez toho, aby zo mňa spustil skú-mavý pohľad.

Nemusel som sa pozrieť na holohlavca, aby som vedel, že okamžite zbledol a v hlave si dozaista prehrával všetky slová, ktoré mi kedy povedal.

„Agoston Tredhum Sogilin,“ doplnil Vagon a vystrel ku mne ruku.

Prešli roky, odkedy som počul niekoho povedať meno, s ktorým som sa narodil. Meno, ktoré patrilo už len spo-mienke, ale nie mne.

„Ale to... to nemôže byť pravda,“ zakoktal sa holohla-vec. „Obaja synovia z rodiny Tredhum sú mŕtvi.“

„Očividne nie. Agoston sedí priamo predou mnou,“ po-vedal mu Vagon a holohlavec si viac nedovolil spochyb-ňovať jeho slová.

„Nie. Už nie som Agoston. Žiadny Sogilin. Len Flo-CHAN, tak sa teraz volám,“ odvetil som a prijal jeho ruku. Mocnejšiu, než by som čakal.

Vagon s pochopením prikývol a ja som mal dojem, že mi skutočne rozumie. Nevedel som, ako je to možné. Oproti mne stál muž, ktorého som vôbec nepoznal, ale kedysi dávno bol chlapcom, ktorého som ponižoval, a dozaista som bol tým najhorším v jeho vtedajšom živote. A predsa som v jeho pohľade nevidel žiadnu nenávisť.

„A ja už nie som Vagon. Teraz som inchatul Nimd Na-gnin. Nástupca v Katedrále spomienok. Budúci achtulin, jeden z Ôsmich.“

Prikývol som tak ako on predtým a s jeho pomocou som sa postavil na nohy. Vagon ma prevyšoval sotva o palec, no aj cez rúcho bolo zrejmé, že plecia mal omnoho širšie než ja.

„Tak čo tu robíš, Flochan?“ spýtal sa celkom pokojne.

„Prišiel som sa ti ospravedlniť. Prosiť o odpustenie za všetko, čo som ti kedy spôsobil.“ Hoci som to myslel úprimne, moje slová sa mi nezdali dostačujúce. Koniec koncov boli to len slová. A vo svete, v ktorom sme žili, sa toho nahovorilo mnoho, no len málo z tých slov malo skutočnú váhu.

„Prečo? Prečo teraz? Prešlo už mnoho rokov.“

„Viem. Trvalo dlho, kým som sa zmenil a pripustil si svoje chyby. Ale teraz ich ľutujem a hoci ich nemôžem odčiniť, chcem...“ odrazu mi vyschlo v hrdle a nevedel som ako ďalej. Vogon nepatrne prikývol a otočil sa k elfom za svojím chrbtom.

„Zoberte ho odtiaľto a dúfajte, že jeho rodina k vám bude milosrdná. Snáď milosrdnejšia než Juhnin, keď sa to dozvie.“

Pohliadol som na starca, ktorý sťažka preglgol, aj na holohlavca, ktorý ma prepaľoval nenávisným pohľadom.

„Moja rodina sa o tomto nikdy nedozvie,“ povedal som im. „Nie odo mňa a dúfam, že ani od vás.“ Obaja zmätene preskakovali pohľadom medzi mnou a Vogonom.

„To bude závisieť od Juhnin,“ vyriekol Vogon.

Ako *inak*, pomyslel som si s trpkosťou a dúfal, že sa mi neobjavila aj na tvári.

„Zabezpečte mu poriadny kúpeľ, jedlo aj oblečenie,“ povedal holohlavcovi. „Potom sa v pokoji porozprávame,“ dodal Vogon už mojím smerom, nasadil si kapucňu a odišiel.

Keď ma vyviedli z podzemia späť na povrch, musel som si predlaktím zacloniť zrak. Chvíľu trvalo, kým sa moje oči opäť prispôbili dennému svetlu. Po chvíli som sa

konečne rozhliadol okolo seba a hoci som bol na Halendir Akbor už tretí raz, tentokrát som sa na okolitú krajinu pozeral novými očami. V časoch, keď som ešte nosil meno Agoston, by som to miesto opísal ako primerane honosné, no príliš surové. Ako Flochan som však videl niečo odlišné.

Širokým údolím pretekala dravá rieka, ktorej hukot sa niesol vysoko k oblohe. Zatiaľ čo južná strana údolia bola husto zalesnená, smerom na sever prechádzala do planín porastených zvlnenou trávou, ktoré sa postupne menili na stále zasneženú a zmrznutú zem. Juhovýchodnú časť Hmlistej vysočiny delili od zvyšku sveta vysoké skalné štíty, ktorých vrcholce boli neustále zasnežené. Pohorím Gorin viedlo mnoho skrytých cestičiek, po ktorých sa pohybovali hliadky. Aby toho nebolo málo, na ich vrcholoch sídlil krdeľ monidinov, ku ktorému kedysi patrili aj Firansel. Západnú aj severnú časť polostrova obmývalo Ľadové more. Čím severnejšie sa niekto ocitol, tým ťažšia bola prístupová cesta na ostrov.

Sever poloostrova bol divoký a krutý, no predovšetkým výborne vyzbrojený. Najväčšie vojsko našej rasy sa ukrývalo práve tam. Jeho vojaci patrili k osobnej armáde podliehajúcej priamo Juhnin a nikomu inému. Zvyšné vojská spadali pod jednotlivé vládnuce rodiny a hoci mali vynikajúci výcvik, halendirským krakvom sa nemohli rovnať.

Poriadne som sa okolo seba poobzeral a všimol si tisíce elfov, ktorí tam žili. Okrem miesta, kde sa narodili a vyrástli, mali spoločný tvrdý výraz a pohľad ostrý ako tá najlepšie nabrúsená čepeľ.

„Pod’te,“ oslovil ma holohlavec a začal sánku ešte o čosi silnejšie. „Mali ste nám povedať, kto ste. Keby sme to vedeli, nikdy by sme...“ začal s vysvetľovaním, ktoré ma nezaujímalo.

„Viem. Robili ste si svoju prácu. Navyše som dopadol celkom dobre. Hodili ste ma len do stromovej cely. Pokiaľ viem, tie v skalách sú omnoho horšie,“ pokúsil som sa o priateľský tón a takmer okamžite si uvedomil svoju chybu.

„Tam dávame skutočných nepriateľov. Takých, u ktorých to máme potvrdené,“ odrecitoval mi ako vojak veliteľovi.

V jeho očiach som bol vyššie postavený, patrilo som k vládnucej rodine, k elfom ktorí kedysi zachránili našu rasu, vykonali udatné skutky a honosili sa cnosťou a rozvahou, ktorá prekračovala bežných príslušníkov rasy. Akurát, že ja som sa ničím z toho rozhodne nemohol vystatovať. A nebol som si istý, či to kritérium vôbec spĺňali moji rodičia ako vládnuca dvojica.

„Viem. Učil som sa o tom,“ odsekol som mu. Rýchlo som pochopil, že viac dosiahnem, ak sa budem správať tak, ako to odo mňa očakáva.

„Isteže,“ sklopil holohlavý pohľad.

Prešli sme niekoľkými cestami, kým sme zastali pred skupinou vysokánskych borovíc. V ich útrobách sa ukrývali tie najkrajšie a najpohodlnejšie sídla, vyhradené práve pre členov vládnučích rodín a samotnú Juhnin. Mali len jedinú chybu, boli najstráženejšie.

„Nechcem tam ísť. Nájdi mi niečo iné. Niečo jednoduché a obyčajné. Nechcem o nič honosnejší príbytok, než aký máš ty.“

„Ale,“ prehovoril holohlavý s pohľadom plným zdeseňia a odporu z tej predstavy.

„Je to môj rozkaz. Nebudem sa o tom dohadovať s tebou ani s nikým iným. Rozumieš?“ napriek môjmu úbohému vzhľadu som sa snažil napodobniť tón hlasu, ktorý som kedysi používal s takou samozrejmou. A s hanbou som musel priznať, že aj s potešením.

„Ako si želáte.“

O pol dňa neskôr som stál umytý a v čistom oblečení na balkóne jedného zo stromových príbytkov určených pre pomocných zriadencov vládnucej rodiny. Bol som si istý, že holohlavec ani zďaleka nemá také honosné obydlie, ale strach z Juhnin mu nedovolil nájsť mi niečo horšie.

Nijako som sa z toho pohodlia netešil. Zvykol som si na omnoho skromnejšie príbytky, v ktorých som však mal omnoho viac súkromia. A slobody. Vedel som, že to bolo to najdôležitejšie, o čo som prišiel v momente, keď zistili, kto som.

Bol som si istý, že z polostrova ma len tak nepustia. Určite nie skôr, než ma vypočuje Juhnin alebo sa dostaví niektorý z veľactených členov mojej rodiny. Prinajlepšom niektorý zo strýkov, v horšom prípade jeden z rodičov, prinajhoršom obaja. Skôr než by sa tak stalo, musel som vymyslieť plán úteku. A ideálne aj zistiť, prečo som tam v prvom rade prišiel.

Zadíval som sa na Katedrálu spomienok, ktorá sa týčila na južnej strane údolia. Mal som na ňu výborný výhľad. Rovnako ako každý miestny obyvateľ. Katedrála spomienok sa nedala prehliadnuť.

Nachádzala sa na jedinej skale, ktorá na mňa doslova kričala. Masívny útvar pripomínajúci zúfalý výkrik nemej tváre siahal vysoko nad koruny tých najvyšších stromov v údolí. A tie mali od prirodzenej výšky naozaj ďaleko.

„Desivá tvár,“ ozval sa za mnou tichý Vogonov hlas. Otočil som sa a všimol si, že v rukách drží podnos s jedlom a čašou. Položil ho na stôl a podišiel ku mne. „Keď som ju videl prvýkrát, mal som sto chutí otočiť sa na mieste a utiecť.“

„Ani sa ti veľmi nečudujem. Koľko si mal rokov, keď si ťa vybrali? Stotridsať?“

„Stoštyridsaťosem.“

„Keď som sem prišiel prvýkrát, tiež som sa jej zľakol. Vždy som rozmýšľal, či sa nám snaží vykričať všetky spomienky, ktoré sa ukrývajú v jej útrobách.“

Vogon odvrátil tvár od Nimd Nagnin a podišiel k stolu. Nasledoval som ho a prisadol si, zatiaľ čo on nám obom nalial víno. *Rutherford by ho iste ocenil viac než ja*, prebehlo mi myslou.

Obaja sme sa pustili do jedla a len opatrne načreli do našich spomienok na domov. Rozprávali sme sa o časoch, ktoré sme tam strávili, spomínali na veselé udalosti a zámerne sme sa vyhýbali tým ostatným.

Sme ako dvaja starci, ktorí spomínajú na mladosť, uvedomil som si. A pritom sme obaja, pri troche šťastia, mali ešte väčšinu života pred sebou.

„Všetci si myslia, že si zomrel,“ začal Vogon. „Juhnin oznámila, že si umrel za našu rasu, obetoval si sa rovnako ako tvoj brat. Neprekvapilo ma, že sa rozhodol stať zvedom. O tebe to však povedať nemôžem. Onedlho po tom, ako oznámila tvoju smrť, vyhlásila, že Taros napadol jeden z našich výcvikových táborov. Nikto neprežil. Ani veliteľ toho tábora, nech už to bol ktokoľvek,“ pokračoval Vogon.

Bol to Gedeon, doplnil som ho v duchu, no nevyslovil to nahlas. O výcvikových táboroch a ich zložení vedeli len tí, ktorí v nich boli. A Juhnin. Samozrejme.

„Bol si tam, však? V tom tábore.“

„Áno,“ odpovedal som mu úprimne. Niečím som našu vzájomnú dôveru musel začať budovať. „Ale nemôžem ti povedať, ako sa to stalo.“

„Viem. Preto sa ťa na to ani neopýtam. Som rád, že si to prežil, ale kde si bol doteraz?“

„Si rád? Ak má niekto dôvod priať mi smrť, si to ty.

A zrejme aj mnoho ďalších elfov z nášho domova,” dodal som vzápätí. „Spôsobil som ti mnoho bolesti. Šikanoval ťa, ponížoval ťa a neraz ťa aj zranil. Ako syn utešovateľky si nemal jednoduchý život a ja som ti ešte pridal.”

„Žiadny život nie je dokonalý. Ani môj, ani tvoj. Je to práve jeho nedokonalosť, vďaka ktorej si dokážeme vážiť to, čo máme. Keby som nepoznal všetko to zúfalstvo a nenávisť, nedokázal by som oceniť to, čo mám teraz. Keby si nezažil utrpenie a bolesť, nikdy by si sa nezmenil. Teraz by si tu nesedel a neospravedlňoval sa.”

Pozrel som na Vogona, ktorý sa tváril rovnako pokojne, ako keď prišiel. Mal pravdu. Odkedy som opustil domov, zmenil som sa. No on sa zmenil zrejme ešte viac.

„Ak je to všetko, čo si chcel, potom máš moje odpustenie. Ale som si istý, že to nebol jediný dôvod, pre ktorý si sem prišiel,” pokračoval.

„Nie. Nebol. No neviem, či je toto miesto a čas vhodné na taký rozhovor.”

„Je také vhodné, aké len tu na severe môže byť,” odvetil Vagon. Nebol som si istý, čo to znamená. Rozhodol som sa pre opatrnosť.

„Chcel som vedieť, ako sa ti darí. Sebecky sa uistiť, že si spokojný, a to, čo som ti kedysi spôsobil, už nič neznamená.”

„Ale znamená. Ovplynulo ma to. Keď mi ponúkli, aby som sem išiel, bol som takmer decko a jednou z mojich najväčších túžob bolo dostať sa čo najďalej od teba. Pomohol si mi sem, ani si o tom nevedel. A ja som ti za to vlastne vďačný.”

Vďaka, to je dobrý začiatok.

„No hrabať sa v minulosti nemá zmysel, Flochan. Zabudni už na to.”

„Myslel som, že poslaním príslušníkov Katedrály spomienok je spoznať minulosť.”

„Nie. Naším poslaním je skôr zabezpečiť, aby ju nespoznal nikto,“ odvetil mi a takmer okamžite sa strhol, akoby povedal niečo, čo nemal. „A tak môže každý prežiť svoj súčasný život bez ťažoby tých minulých,“ dodal vzápätí na vysvetlenie, ktoré na mňa pôsobilo falošne.

ZAEON

„Tak, kto z vás pôjde po neho?“ spýtal sa Rutherford a pozeral raz na mňa a raz na Firansela.

Večera sa skončila, ani jeden z nás troch viac nemal chuť do jedla. Hneď potom, ako nám Kerindrea objasnila Flochanovu neprítomnosť, všetci trpaslíci, ktorí nám robili spoločnosť, vstali a odišli.

„Nieкто z nás pôjde po neho?“ spýtal som sa čarodejníka a pozrel sa do tmavého priechodu, v ktorom len pred chvíľou zmizla dcéra kráľovnej trpaslíkov spolu so svojím sprievodom. *Nechcel by som byť na jej mieste.* Kráľovná síce pôsobila milo, no za ten čas, čo som bol na ostrove, som pochopil, že si svoje miesto vydobyla aj neústupnou prísnosťou. Bol som si istý, že si dá záležať na treste za pomoc pri Flochanovom úteku.

„Isteže áno,“ vyhlásil Rutherford s ešte väčšou ráznosťou, než mal vo zvyku. Teda pokiaľ nešlo o neho samotného.

„To bol žart,“ prehovoril monidin a pozrel na mňa s nevyslovenou otázkou: *Však?*

„Odišiel len preto, aby ti niečo dokázal. Flochan sa na teba pozerá ako na svoj vzor. Prijal si ho a zobral si ho so sebou, si za neho zodpovedný.“

Spomenul som si na spôsob, akým sa ku mne Flochan dostal, a mal som dojem, že si tento čas pamätám podstatne inak než Rutherford.

Flochan ma nenávidí. Opovrhuje mnou, odkedy sme sa stretli. Momentálne ma potrebuje, a tak sa trochu krotí a, áno, možno sa zmiernila aj jeho nenávisť, ale to zo mňa nerobí jeho poručníka, pomyslel som si.

„Veď je to ešte decko, Zaeon,“ pokračoval čarodejník zanietene.

„Má vyše stoosemdesiat,“ pozrel som na Rutherforda, ktorý nad mojimi slovami len prevrátil oči. „Nebude to jednoduché,“ pretrel som si unavenú tvár a snažil sa rozpamätať na čo najviac detailov z Halendir Akbor. Síce som tam strávil pár mesiacov, no polovicu času som bol v bezvedomí. A navyše to bolo už poriadne dávno.

Zasraný Flochan. Nikdy poriadne nemusel niesť následky za svoje chyby, nikdy sa nemusel vyhrabať zo sračiek sám. Ak chcel ísť so mnou do Tarosu, mal by sa naučiť riešiť vlastné problémy a nečakať na záchranu. V Tarose nebude mať nikto čas na to, aby ho zachraňoval. Najradšej by som ho tam nechal. Nech si nájde cestu späť sám. Obával som sa len toho, aby neprezradil, kde som. Nepotreboval som mať za zadkom Juhnin ani nikoho iného.

„Pôjdem ja,“ prerušil nás odrazu operenec. Obaja sme sa pozreli na Firansela, ktorý sa tváril, akoby povedal, že zabehne do kuchyne po víno a nie po Flochana, syna vládnucej rodiny, čo sa určite prevalilo hneď po jeho príchode. Nehovoriac o tom, že išlo o Hmlistý ostrov, teda najlepšie strážené elfské územie na svete. Nerobil som si ilúzie o tom, že by ho nechytíli.

„Kedysi som patrila ku Gorinskému krdľu. To miesto dobre poznám a stále tam mám nejaké tie známosti, ktoré by mohli zistiť, čo sa stalo s naším mladým tupým priateľom. Navyše z nás troch som najrýchlejší, môžem ho odtiaľ jednoducho ukradnúť.“

„Ukradnúť ho z Halendir Akbor?“ nemohol som sa udržať a jednoducho som sa rozosmial. „Ak si skutočne patril ku Gorinskému krdľu, mal by si vedieť, že niečo také nebude možné. Dokonca ani pre teba.“

„Nemal by si ma podceňovať.“

„A ty seba preceňovať. Zasraný Flochan,“ zahromžil som tentokrát nahlas. „Za mňa moje chyby nikto nena-prával. Ani ma neťahal z problémov, do ktorých som sa dostal. A na rozdiel od neho, nie vždy vlastnou vinou.“

„To je pravda. Ale je to dôvod na to, aby to mal rovnako ťažké? Aby bol jeho začiatok rovnako mizerný, ako bol tvoj?“ spýtal sa ma monidin. Na to, akí boli s čarodejníkom rozdielni, sa miestami až príliš podobali.

Kurva, pomyslel som si. „Nie,“ odpovedal som.

„Takže môžem ísť poňho?“ spýtal sa Firansel, akoby odo mňa potreboval povolenie. Obaja sme však vedeli, že mu v tom nemám ako zabrániť. Tá otázka bola zbytočná. Mohlo ísť o prejav dobrej vôle, ale rovnako tak o výsmech.

„Skôr než ho dovlečieš naspäť, uisti sa, či to naozaj chce. Možno sa mu len zacnelo po pohodlí domova.“

„Ako povieš.“

„Daj si pozor. Hlavne aby ťa nikto nesledoval. Ktovie, čo všetko im za ten čas natáral.“

„Som rád, že sa o mňa tak bojíš, ale na Halendir Akbor som žil dlhšie ako ty, Zaeon. A som od teba starší. Veľmi dobre viem, čo ma tam čaká.“

„V to dúfam.“ Ja som si tým až taký istý nebol.

Ona vie viac. Má dôvod, pre ktorý ho nechala nažive. Taký, o ktorom Zaeon netuší. Nikto z nás o ňom nemá poňatia, spomenul som si na Kastilen a jej rozhovor s Dariou, ktorý som si potajme vypočul ešte v tábore.

Predstavil som si starú liečiteľku s prívetivým úsmevom, ktorá predstavovala jediný svetlý bod môjho det-

stva. A teraz bola mŕtva. Zabil ju Taros, možno priamo Maleon. No ak aj nie, bol za ňu zodpovedný. *Maleon. Môj otec.* V duchu som tomu stále nemohol uveriť. Všetky tie roky skrývania sa a bojov. Roky rozjímania o tom, kto boli moji rodičia. Polovicu detstva som si ich predstavoval ako milujúce a odvážne bytosti. Rozhodne som si svojho otca nepredstavoval ako jedného z vodcov temnoty.

„Vrátim sa buď s Flochanom, alebo aspoň s informáciami,“ vytrhol ma zo zamyslenia monidin. „A vy sa z tej potvory v podzemí pokúste vytĺcť užitočné informácie a donútiť ju spolupracovať,“ povedal, akoby nám všetkým velil, a onedlho sa stratil v čiernote noci.

„Niekedý mi ide poriadne na nervy,“ ozval sa Rutherford, hľadiac na otvor v stene, ktorým monidin vyletel.

Prešiel viac ako týždeň a Rutherford ma každý deň učil čarovať. Zatiaľ čo ja som v noci oddychoval, on sa venoval svojmu remeslu, ktoré s obľubou nazýval jemným umením mučenia. Monidin bol stále preč, a tak som sa miestami pristihol pri úvahách, či mu to netrvá tak dlho preto, lebo sa ma chystá zradiť. *Dôvera*, opakoval som si v duchu. No to slovo bolo pre mňa stále niečím neznámym.

Bolo skoré ráno a dnu prúdil chladný vzduch, ktorý so sebou niesol príslub blížiacej sa zimy. Chtiac-nechtiac som si spomenul na snehom pokrytý tábor a ľudskú ženu, ktorú sa snažila prekonať možnosti vlastnej rasy. Vyváženú, ktorú som kedysi bez mihnutia oka vyslal na cestu vedúcu k záhube. A teraz som bol ochotný urobiť čokoľvek, aby som ju z nej odviezol.

Zatiaľ čo Rutherford sa venoval bohatým raňajkám, ja som zvažoval všetky riziká a možné problémy, ktoré nás

budú čakať nielen v Avalire, ale aj v Tarose. Ak sa nám tam skutočne podarí dostať.

„Rutherford, musíš ma naučiť premiestňovať sa. Áno, viem, aké je to zložité aj aké je to nebezpečné,“ dodal som rýchlo, zatiaľ čo čarodejník zabudol prežívať a hrozilo, že mu z úst vypadne chlieb, ktorý si do nich predtým s takou vervou napchal. „Soran mi to dôrazne objasnila. Ale tá schopnosť mi v Tarose môže zachrániť život. Alebo mi pomôže zahubiť niekoho iného.“

„Už zase sa snažíš nájsť spôsob, ako sa zabiť? Viem, že ti to s príchodom na tento ostrov celkom nevyšlo, ale to neznamená, že musíš prísť s novým nápadom.“

„Stáva sa z teba citlivá duša? Jeden by nečakal, že sa budeš toľko starať o moje prežitie. Najmä nie teraz, keď ťa so mnou neviaže žiadna krvná prísaha.“

„Ako hovorievajú ľudia, som proste dobrák od kosti.“

„Ignia by s tebou istotne súhlasila.“

„S tou časťou *od kosti* celkom dozaista,“ zasmial sa Rutherford a ja som si spomenul, ako jej kúzlom vyryl spútavacie znamenie rovno do stavca v chrbtici.

„Ako je na tom?“

„Slabne. Mučenie čarodejníkov sa veľmi nelíši od mučenia ľudí. Isteže, dokážeme sa uzdravovať, ale máme svoje limity. Možno jej musím stokrát strhnúť nechty, ale nakoniec nebude mať dostatok sily na to, aby si ich nechala dorásť. Keď sa to tak vezme, možno sme na tom horšie než ľudia. Tým rozdrúzgáš kosti len raz, zatiaľ čo v našom prípade ich môžeš lámať každý deň znovu a znovu. A každý deň ťa čaká rovnaká bolesť. S elfami je to v tomto smere omnoho zložitejšie. A trpaslíci... na tých potrebuješ poriadnu dávku fantázie.“

Chtiac-nechtiac sa mi pred očami premietli výjavy z mojej minulosti. Zohyzdené telá, vycivené tváre a takmer

šialený krik. Haldy mŕtvol, ktoré som mal na svedomí. Mnoho z nich patrilo aj trpaslíkom. V časoch, keď sa moje vnútorné smerovanie prevrátilo na stranu temnoty, nebolo nič nemožné. Na trpaslíkov som nepotreboval viac fantázie, len ma stáli trochu viac sily.

„Budeme si musieť overiť, či nám Ignia hovorí pravdu,“ pozrel som na Rutherforda.

„Viem. Aspoň tú časť, pri ktorej máme šancu tak urobiť.“

„Mohli by sme začať s Uvbarom,“ navrhol som a spomenul si na Igniine výkriky, pomedzi ktoré občas povedala aj nejakú tú súvislú vetu.

Neviem, čo tam robia! Ale Maleonovi na tom určite záleží. Inak by to tak nedržel v tajnosti a neposielal by tam Druona. Dokonca ani sám Gaethor nevie, čo sa tam deje!

„Opakuje to príliš často. Uvbar. Uvbar,“ zamyslel sa čarodejník a neprítomne si do úst napchal ďalšie sústo.

„Myslíš si, že klame?“

„Nie. Chce, aby sme tam išli. A to sa mi nepáči. Bude to pasca. Nech sa v tom prekliatom údolí deje čokoľvek, zrejme dúfa, že sa odtiaľ už nevrátime,“ vysvetlil s plnými ústami.

„Jedna vec mi už dlhšie vrta v hlave a začínam tušiť, že to spolu súvisí.“

Spomenul som si na obdobie, keď Laukrena prevzala moje postavenie spojky zvedov v Azalore. A spolu s tým aj informáciu o ľudských ženách, ktoré mizli na východe ľudského kráľovstva. Nie až tak ďaleko od toho prekliateho hradu, ktorý mal byť opustený už od porážky Olhira. Bitka pri Uvbare bola jednou z mála, ktorých som sa počas Veľkej vojny nezúčastnil. No zomrelo tam primnoho elfov, trpaslíkov aj čarodejníkov, aby o nej niekto z nás nepočul. Dobytie Uvbaru si vyžiadalo mnoho obetí, hoci najviac ich bolo v radoch ľudí.